

Waarom ik gym stom vond

Af en toe loop je eens tegen een stukje, een pareltje, aan dat je pakt. Ik had dat toen ik in de Boekenweekkrant keek. Daar stond een gedichtje van Jacques Vriens in. Jacques is schrijver van kinderboeken en Kinderboekenambassadeur (www.jacquesvriens.nl). De pedagoog of zo je wilt de kindervriend in mij werd aangeraakt. Wat trof mij zo in dat gedichtje?

Door: Berend Brouwer

Als curriculumontwikkelaar ben je vooral bezig met het formuleren van leerplankaders, van mogelijke kernactiviteiten, deelnameniveaus, streefdoelen, eindtermen. Allemaal indicatoren voor de kwaliteit van bewegingsonderwijs die iets zeggen over wat kinderen zouden moeten of kunnen leren. Altijd in termen van beter leren. Beter leren deelnemen aan bewegings-situaties. Beter leren bewegen, regelen, samenwerken, etc.. Maar aan welke kinderen denk je dan? Willen al die kinderen wel beter worden, wat zouden ze kunnen, wat willen ze?

Speelruimte geven

Eén van de scenario's die we verkenden toen we werkten aan *Human Movement and Sport in 2028* noemden we 'speelruimte geven'. In dat scenario zou de doelstelling van de lichamelijke opvoeding (bewegingsspel noemden we dat) in 2028 zijn om "Elk kind een zo groot mogelijke speelruimte te geven voor een eigen unieke bewegingsontwikkeling". Zo'n scenario zou ideaal zijn voor kinderen als Jacques. Kinderen die het niet moeten hebben van zo snel mogelijk zo veel mogelijk leren, van alsmaar aanwijzingen krijgen om beter te worden. Kinderen die er bij gebaat zijn om eerst maar eens te genieten van dingen die wel lukken.

Gelukkig is er veel veranderd in ruim vijftig jaar. Nu praten we over 'bewegen beleven', erkennen we dat het niet alleen om beter worden gaat, maar ook om het leuk te blijven vinden om te bewegen. Om graag te willen bewegen. En tegenwoordig hebben we oog voor kinderen als Jacques. Toch?

'Waarom ik gym stom vond...'

Ik zat in de vijfde klas (nu groep zeven) en ik haatte gymnastiek. Dat kwam door de meester, want die vond dat iedereen van elastiek moest zijn. Maar ik was (en ben) een hark. Hij stuurde me vaak de les uit ("Ga jij maar in de kleedkamer zitten, Vriens, aan jou heb ik niks!"). Toen hij me er weer eens uit zette, riep ik boos: "Ik vind gym stom!". Voor straf moest ik opschrijven waarom ik dat vond.

Ik heb dat strafwerk nog steeds bewaard. Toen meester dit gelezen had, deed hij ineens veel aardiger...

*Meester,
als ik in de ringen hang,
ben ik best een beetje bang.
Klim ik in de touwen,
denk ik: zullen ze het houden?
En bij de evenwichtsbalk:
o nee, straks val ik!
Met de dubbele bokkensprong,
bijt ik in mijn tong.
En met partijen kiezen,
ben ik de laatste man.*

*Want met gym laat ik zien
wat ik allemaal niét kan.
Maar meester, ik ben wel goed in
andere dingen
zoals schrijven, toneel, geschiedenis
en zingen.
En ik doe écht mijn best voor
gymnastiek,
maar u bent altijd zó fanatiek.
U commandeert en gaat tekeer
en dan durf ik helemaal niks meer!*

Jacques Vriens

Contact:

b.brouwer@slo.nl

Plezier, angst of allebei?